

digheder at afskedige dem med fuld Gage var den Udvej, man betraadte, og jeg tror ogsaa, at Embedsmændene derved ville have en aldeles sikker Stilling“. Han omtaler altsaa Adgangen til at afskedige Dommere, der ere blevne saa gamle og sløve, at de ej behørig kunne røgte deres Gerning, som medførende en Ret for Dommeren til at beholde sin fulde Gage. Han gør derefter en Bemærkning om, at man har sat Grænsen for Retten til at afskedige Dommere tidligere ved 70, nu ved 65 Aar; en bestemt Grænse finder han uforuden. Han siger: „Hvad angaar, at der etableres en Undtagelse fra den almindelige Regel for Dommere, som have opnaaet en vis Alder, da synes det mig ej nødvendigt at bestemme noget derom. Det er nemlig naturligt, at de, der mangle den fornødne Aandskraft, maa fratræde deres Embede; men det forekommer mig noget egent at designere en bestemt Alder, hvorefter saadant skulde regnes, da dog mange andre i en langt tidligere Alder kunne være sløve og uskikkede til Embedsforretninger“. Det er atter her klart, at Ørstedes Opfattelse af Forslaget var den at, naar de egentlige Dommere bleve afskedigede, de da skulde have deres fulde Indtægt i Pension, selv om de afskedigedes, fordi de ikke mere vare i Stand paa Grund af legemlig eller aandelig Svækkelse til at forvalte deres Embeder. Denne Udtalelse mødte ikke Indsigelse fra nogen som helst Side. — Baade Lovordet, og hvad der saaledes er blevet udtalt om dets Forstaaelse har været bestemmende for det Spor, i hvilket man i den meget lange Aarrække siden den Tid er vandret. Jeg skal i den Henseende af de trykte Meddelelser om Pensionsvæsenet oplyse, hvorledes det har stillet sig fra 1851 til 1882; for længere Tid har jeg ikke naaet at faa Oplysninger. Efter de trykte Meddelelser blev der i Aarene 1851—64 af Dommere i de kollegiale Retter afskediget 11; af disse 11 blev 1 pensioneret efter Loven af 1851, derimod gik de 10 af med fuld Lønning; den samlede Pensionsindtægt for de 11 var 65,678 Kr., altsaa i Gennemsnit paa meget lidt nær 6000 Kr. Det kan jo ikke betvivles, at adskillige af dem have faaet over 6000 Kr. For Resten er dette jo temmelig ligegyldigt, thi staar det først fast, at man ellers ikke kan anvende Pensionsloven, gælder dette ogsaa med Hensyn til Grænsen, de 6000 Kr. I de Tilfælde, hvor man ikke gaar frem efter Pensionsloven, men efter Bestemmelsen i Grundloven om, at vedkommende skal have „sin fulde Indtægt“,

bliver Følgen deraf, at hvis hans fulde Indtægt er over 6000 Kr., maa den afgaaende Dommer ogsaa faa denne fulde Indtægt; saaledes gik man altsaa frem i disse Grundlovens Tilblivelse nærmest liggende Aar. — Ved Grundlovens Revision i 1865—1866 havde det været naturligt, hvis der i den Maade, hvorpaa man var gaaet frem i de forløbne Aar, havde været noget, der stred mod det, hvad man havde tilsigtet, at man da havde rejst Spørgsmaalet og i fornødent Fald havde foretaget Forandring i § 73. Det gjorde man imidlertid ikke. Heller ikke fra Statsrevisionen har man — saa vidt mig bekendt — nogen Sinde set Udsættelser i den Henseende. — I det andet Afsnit: fra 1864 til 1869 var der kun en Dommer, der blev afskediget med fuld Pension — vistnok den eneste, der afskedigedes — det var en 70-aarig Dommer, som fik 8,000 Kr. i Pension. Det har naturligvis været en Højesteretsdommer, der har haft den til en saadan Lønning fornødne Anciennitet. I det tredje Tidsrum fra 1ste Februar 1869 til 31te Marts 1882 er der blevet afskediget 12 Dommere i de kollegiale Retter, 3 med Pension efter Pensionsloven, 9 med deres fulde Lønning; nemlig 3 Højesteretsassessorer, 4 Justitiarier i Overretten og Kriminal- og Politiretten og 2 Assessorer i sidstnævnte Ret. De 7 førstnævnte have haft en Begyndelsesløn af 6,000 Kr., og de have derfor ventelig alle i Pension faaet over 6,000 Kr. — Hvad angaar Tiden derefter, kan jeg ikke sige end, end at der ikke er mig noget bekendt om, at man skulde have vandret i et andet Spor end det, man havde fulgt i tidligere Aar, ligesom der heller intet er mig bekendt om, at der skulde være gjort Indvending fra Statsrevisionens Side i saa Henseende. — Det Spørgsmaal, der foranledigede Diskussionen omtrent for 4 Aar siden, var Afskedigelsen af en Højesteretsassessor, der fik 8,000 Kr. i Pension, hvilket var hans fulde Lønning. Jeg tror saaledes tilstrækkelig at have vist, at det er baade i Overensstemmelse med Grundlovens Ord, med Forhandlingerne paa den grundlovgivende Rigsdag og med senere Praksis, at man, afset fra enkelte Tilfælde, hvor — formodentlig fordi de paagældende selv have ansøgt om Afsked — Pensionerne ere blevne beregnede efter Pensionsloven, har givet de Dommere, som ere blevne afskedigede i Henhold til Grundlovens § 73, den fulde Lønning i Pension. — Saa henviste det ærede Medlem til Forhandlingerne, der havde fundet Sted mellem Finansudvalget og Regeringen, for-